

Eterna iubire

Iconic

Cea mai puternică dintre toate este iubirea,
E-atât de clar, și cine ar spune altminterea?
Cine ar fi atât de orb să vadă și să nu creadă
Cum iubirea vindecă răul cu binele, fără tăgadă!
Cine ar fi atât de surd să nu audă mama
Cântând pruncului iubirea ce-o-ndeamnă inima,
Sau cum ne-am putea numi văzând răstignită
Iubirea însăși ce ne cheamă, dar mereu ocolită?

Este cineva pe lume care nu vrea să iubească
Sau să nu vrea a fi iubit, mereu să-ntinerească?
Dacă aflați vreunul mergeți și la unul și la altul
Să-i cercați gândirea sau cum are sufletul,
Căci vinovat sau fără vină dacă-ar fi cineva
Să nu afle iubirea, un om rătăcitor veți vedea
Ce-și închipuie că are totul nimic dăruind,
Bătrân cu sufletul și trupul, înapoi mergând!...

Dar mai este pe-astă lume cineva ca să iubească,
Cu iubire neîntinată, necuprinsă și firească,
Ce unește orizontala lumii cu cereasca verticală
Și plinătatea edenică cu veșnica orânduială?
Dacă mai este, arătați-mi-l, să-i văd faptele,
Să aud ce vorbește, și care îi sunt luptele,
Și mai ales ce iubește, căci așa cum stă scris,
Unde-ți e comoara ai și inima, așa cum s-a zis!

Un sfânt al lui Dumnezeu din vechime,
Antonie cel Mare, un om cu bun renume,
Spunea și ne spune și acum, că de la aproapele
Vine, fie mântuirea, fie pieirea, căci binele
De îl vom face orișicui, lui Dumnezeu îl facem,
Iar de vom face rău cuiva răul ni-l atragem,
Căci nu iubim pe Dumnezeu cel nevăzut
Dacă nu iubim mai întâi pe fratele cel văzut.

Știm sigur, dovedit, că izvorul fericirii este
Dumnezeu numit Iubire, ce veșnic dăruiește
Creaturii sensul și simțirea, și liberă alege
Să crească sau să-ngroape darul ce curge
Din izvorul veșnic al iubirii, printr-o inimă
De om sau prin simțirea îngerului de lumină.
Și-atunci când liberi iubim prin ochii din duh,

Creștem înviind, iar desfrânând, totu-i distrus!

Vorbim despre iubire dar nu știm ce este!
Vedem, auzim, pipăim și gustăm lumește,
Posedăm femeia și furăm doar plăcerea,
Și simțind așa, credem că știm ce-i iubirea?
O, tu iubire, taină mare a fericirii veșnice,
Ți-am dezgolit candoarea cu jinduirile idilice!
O, tu iubire, ce ești mai tare decât moartea
Te-am îmbrăcat în plăcere omorându-ți viața!

Ce ființă gânditoare ce-ar avea o conștiință
Nu vrea fericirea, ci durerea cu bună știință?
Arătați-mi-l, să văd de-i persoană sau nălucă,
Căci taina persoanei este libertatea ce unifică
Voința cu iubirea și cele vazute cu nevăzute,
Și a avea este una cu a fi, toate sunt umplute
De viață nu nălucire, iar în ființa persoanei
Este setea de iubire, fericire, și adevărul tainei.

S-a profanat iubirea înainte de-a știi ce este,
Și-a trebuit să vină printre noi Cel ce domnește
Peste toți și toate îmbrăcând trup de țărână,
Și-nvățându-ne ce e iubirea ne-a dat-o arvună,
Ce prin jertfă și credință ea mereu ne crește
Sub privirea celui sau celei care ne iubește,
Și doar luminată și udată și de iubirea cerească,
Prin nuntirea din lume ea va putea să crească!

Altfel, totu-i desfrânare, scădere și procreere
Ce oamenii dezbină, iar iubirea-i doar plăcere.
Și precum uleiul și apa amestecate laolaltă,
Deși nu devin una, la un loc rămân și ulei și apă,
Așa și Dumnezeu Iubire, El dulce toate le trage
Spre fericirea fără margini, dar deși nu se retrage
Din toate, căci ele ar pieri, prezența Lui e vie
Și vorbește doar sfinților, iar restul e istorie.

Iar sfințenia ne face să simțim ce e iubirea,
Dar noi înșelați de simțuri credem că fericirea
Trece prin pânțele sau prin dezmățul de-o clipă,
Credem că sfințenia e doar pentru cei fără risipă,
Ne-nchipuim că ei sunt triști și depărtați de lume,
Dar câtă amăgire, oare sfințenia să ne sugrume?
Sau păcatul, înrobirea? Căci numai rău-i monoton,
Iar binele din iubire, înveșnicirii vieții fi-va ison.

O, eternă iubire, deasupra timpului și spațiului,

Deși ai intrat în timp, timpul i s-a zis omului
Că-i durata dintre chemarea lui Dumnezeu
Și răspunsul omului-al nostru, al meu și-al tău,
La iubirea și veșnicia Lui, deci chiar acum
De-aș răspunde, ridicamă-voi post-scriptum,
Peste legile nescrise și aș intra fericit și viu,
În casa lui Dumnezeu unde nu-i timp și spațiu.

O, eternă iubire!...O, Doamne!...O, fericirea mea!
Un alt fericit, Augustin, mare adevăr spunea,
Că ne-ai făcut pentru Tine, Doamne, și neliniștit
Va fi sufletul meu până nu se va fi odihnit
Întru Tine, căci veșnic ai pus în inima mea dorul
De Tine, și vezi mereu în mine iubirea, pe Fiul,
După al cărui Chip suntem și-atâta vom fi,
Cât dorințele inimii noastre și cât vom iubi!...

pictor, teolog, Vasile Neguș